

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

V. De morte Imperatoris Joviani.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

αναθεματική ἀγία καθολική καὶ δόπος οὐκ
καὶ σκληρία. ταῦτη πίστις θεοφιλέστατη
γεγενέναι ανακάπιον, ὡς θεῖα καὶ δόπος οὐκ
καὶ μπούντεα μετακινέντισσι τιθανολο-
γίας καὶ λογομαχίας ὅπερ εποίησαν ἐξ Δέ-
κτος (ἢ Δρόμου), ἢ σὸν οὐλῶν τὸν γὸν Σ
θεού λέγοντες, ἐστὶ λοτίθεστε σὸν λο., καὶ
κλισός, ἐστοιθός, καὶ τετράστιον. διὰ τότο γδ,
καθά προειπούμενον, καὶ εἰκασία σύνοδος (ἢ ανε-
θεμάποτειν τοιωτικούς αἵρεσιν, την τῆς α-
ληθείας πίστιν ὀμολόγησεν. γνώσπλως ὄμοι-
ον εἰρίκασι τὸν γὸν τῷ πατερὶ, πατέρα μητέρας
ὄμοιος θεοῦ αὐλαίαν τῷ θεῷ αληθινός πι-
στού). αλλὰ ζόμορσιν ἔγραψαν, ὅπερ ιδίων
ἐπιγνοσίας εἰδούσιν εἴχεν, ἢ σὸν θεόν τῷ φύσει
πατερός πατερός πατερός γε γε. αλλὰ μᾶλλον
σωματικόντας αὐτό τῷ πατερὶ τῷ πατέρᾳ τῷ
μητρὶ τῆς ἀγίας τειάδος πίστιν, διὰ τὸ Καίαν
εἰπατεῖν εἰ τῇ αγίᾳ τειάδι θεότητα.

A anathematizat sancta catholica & Apostolica Ecclesia. In hac fide, Deo charissime Imperator, necessario insisterem debemus tanquam sacra & Apostolica. Nec eam illis argumentis probabilibus aut verborum contentione debet convellere, sicut ab initio fecerunt Ariomanites, qui Filium Dei de non extantibus dicunt, & fuisse tempus cum non esset, eumque creatum & factum esse atque mutabilem. Idcirco enim Nicena synodus, eam quidem hæresim condemnavit, sicuti antea dimicimus: fidem autem veritatis exposuit. Neque enim Filium simpliciter & absolute similem dixerunt Patri, ne simpliciter similis Deo, sed ut ex Deo Deus verus creditur. Ad hanc consubstantiam esse scriperunt, quod proprium est naturalis ac eti filii, ex vero ac naturali patre geniti. Sed neque Spiritum Sanctum a Patre & Filio separarunt: quin potius eum unum cum Patre & Filio glorificarunt in una sancta Trinitatis fide, eo quod unum sit in sancta Trinitate Divinitas.

Κεφ. δ'.

Περὶ τῶν αποδείγματων στατηρίων ταῖς σκληρίαις.

TOΥΤΟΙΣ ὁ βασιλεὺς τοῖς γράμμασιν εν-
τυχὼν, ἐβεβαίωσεν τὴν εἰχεσθεῖ τῶν θείων
γνῶσιν τε καὶ διάθεσιν. Ενομον ἐτερον ἔγρα-
ψε, τὸ σίτικ τὸν οὐλαζεν δόποδον αιταῖς σκληρίαις κελεύσας, τὸν ὁμέγας κωνσανίνος
ἀπένειφεν. Ιερουσαλήμ καὶ ταῦτη σκληρί-
νη τὸν χορηγίαν, ἀτε διτόνην Σθεοῦ καὶ σωτῆ-
ροῦ ήμεραναδεξάμενον πόλεμον. επόδην ἢ
ὅση τῆς ὀμένης δυνατείας ἐποιηθεῖς λιμός
ἐπειχεν εἰσπειθεῖν ταῖς εἰσφοραῖς τῆς κωνσανί-
την σωτάζειν, τὸ τρίημόριον ιωβιανὸς την-
καταπαραχεῖναι ταροσέταξεν. Ταῦτο
μενον τὸ τέλος των σαμαρέντων τέλων τοῦ
χειν τὸ σπιρέσιον.

Κεφ. ε'.

Περὶ τῆς τῆς βασιλείως τελευτῆς.

TOΥΤΟΙΣ νόμοις τὰ τῆς βασιλείας κατα-
κοσμήσας τροσίμια, διπλὸν αἰνιοχέων
ἐπὶ τὸν βόσπορον ὥρμησεν. εὐ διαδασάντο
κακοῦ γάντη βιθυνῶν καὶ γαλατῶν εἰ μεθορίω
καθέμενον, τὸ τέλος τέλος εἰδεξατέοντος μητρὸ-

CAP. IV.

De anno Ecclesiae restituta.

LECTIS his litteris, Imperator eam
quam de rebus Divinis habebat no-
titiā ac fidem confirmavit. Aliam
præter ea legem tuli, quā frumentari-
um canonem Ecclesias reddi præcepit,
quem Constantinus Magnus iisdem attribuerat. Nam Julianus, utpote qui
adversus Deum & Servatorem nostrum
bellum suscepisset, hanc quoque præ-
bitionem veterat. Quoniam vero fam-
es ob impietatem Juliani exorta, tri-
butariam functionem exigi non sine-
bat, tertiam partem annonæ Constan-
tinianæ Jovianus tunc præberi jussit.
Integrum canonem præbiturum se pol-
licitus, ubi fames cessasset.

CAP. V.

De morte Imperatoris Joviani.

HUrus modi legibus cum Imperio
sui primordia exornasset, Antio-
chia egressus, Bosporum versus con-
tentit. Porro cum venisset Dadastana,
qui vicus est situs in confinio Bithyniæ
& Galatiæ vivendi finem fecit; ipse qui-
dem cum maximo & pulcherrimo via-
tico digrediens ex hac vita: sed ingenti

V ij

dolore iis relicto qui regalem illam transuetudinem degustaverant. Ego vero existimo, supremum omnium moderatorem Deum dum improbitatem nostram coarguit, & ostendere nobis bona, & ea rursus eripere: ac per illud quidem docere, quam facile sit ipsi præbere quæcunque voluerit: per hoc vero, arguere nos ut indignos, & ad meliorem vitam impellere.

A μῆμεγίσων γκαλίσων ἐφοδίων ἀπόρας ή
ἢ τὸ βασιλικὸς ἐμένης ἡμεράτη Θ. γενιθυ-
μες, ἐν ὁδύνη καταλιπών. διμετρίου τῷ ὅλῳ τῷ
πεύταιν, τὸν ἡμέραν διελέχονται πομπέα,
Ἐδάκνύναι γεννιταί γατά, κατέταν ἡμέ-
τάλιν γυμνεν καὶ δι' ἐκείνη μεταδιδάσκει
ὡς μάλα διπειδῶς παρέχειν βέλες δίνα
διατέται τὸ διελέγχουν τοῖς αἰξιεστῶν
διν, καὶ ἔπι τὸν ἀμείνων βίον περιτέπειν.

Κεφ. 5'.

Πρὸ τῷ μετατίτιταινον βασιλείας, Καππαδοκίας
αὐτοῦ φρεσιενῶν ἐποιεῖσθαι.

B Τοιε μήτοιτιν ἀθρόαντελθύειν τὸ βα-
σιλέως ἡ στρατιώται μεμαθηκότες, ε-
θρίπτον μεταώς τοιερατὸν ἀπελθόντα. ε-
αλενίνιαν τὸν ἐκείνον, τὸν τῇ χειρὶ τούτων κορόη
τοῦ θεάτρου, καὶ εἰς τὸ φρεσιον ἐπιπειθόντα.
Βασιλέα πειδαλεντό, τοῦ αὐτορέα μόνον, ἀλ-
λαὶ τὸ φρεσιόν καὶ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, καὶ
μεγέθε σώματος διαπέποντα. Στο τῷ μὲν
βασιλικός τε καὶ μεγαλόφρων, ἀπὸ τοιαῦτα
τειραθέσις κοινωνὸν αἴτιον πειδαλεός τὸ βα-
σιλεῖας, ἐκείνοι φάνητο τοῦτο τῶν μέ-
σμενον. ὑμέτερον λιβαρούνται, βασιλεὺς
οὐκοῦ Θ., ἐμοιδένα τὸ βασιλείας τὰς ἡνίας
ἐπέδην τὸ ταῦτην ἐδεξαμηνεγώ, ἐμὸν λοπὴ
ἢ χρυμέτερον, τὸ τοῦ τῶν κοινῶν διασκοπῶν,
πειραμάτων ταύτης τοῦ λόγους καὶ θαυμαστα-
τες καὶ σέρξαντες ἡ σερμιώται, εποντοῖς καὶ
κοινωνίας μεταπειψάμεν Θ., ὃς δοκιμασει
κοινωνὸν ποιεῖσθαι τὸ βασιλεῖας. οὐδὲ πειθοῦ τῷ
δομάτῳ διαφέροντι εἰσθεξαμενον. καὶ τοῦ
αἵδιας αὐτῷ τοῦτο τὰ σκηνῆσθαι, καὶ μήτοις
τοῦ αὐγύπτιος, ἐαντητῶν διρράπην ἀπένεμε καὶ
έπειρεν καταλαβεῖν, ταῦταν δινομίαν, διπο τῆς θυσεῖσας κη-
ρυγμάτων διρράμη Θ. αὐξενία γνός την α-
ρειάς μετεσθεξατο λαθεῖν, μεδιολάνη τῷ
εἰκλησίαν τεπιψύμεν Θ., ἐν πλείσις απε-
κρυχθησόδοις, τὸν βίον τοῦτον τοῖς Θ.,
μεταπειψάμεν Θ. τὰς ἔπικοπτας ὁ βασι-
λεὺς, τοιοῖσθε ταῦτας αὐτῆς ἐχρίσασθε διοίστε
σαφῶς, αὐτεδὴ τοῖς θείοις λόγοις ἐγενέθρε-
μοι, ὅποιοι εἴναι ταυτοποιοὶ τὸν διεχειρώσιν
ἡξιωμάτων. Εἰς διεχειρώσιν, καὶ πάσης αρ-

CAP. VI.

De Imperio Valentiniani, & quomodo Valen-
tianum fratrem sibi collegam adscivit.

TUNC vero milites, repentina Imperatoris morte cognita, cum quidem non secus ac patrem luxerunt: Imperatorem vero renuntiabant Valentianum, eum qui paulo ante ædium pereculserat & in castellum fuerat relegatus: virum non fortitudine solum, sed etiam prudentia, temperantia ac iustitia, & corporis proceritate conspicuum. Porro tam excelsò & regio fuit animo, ut cum exercitus conformatum Imperii adjungere ei conaretur, memorabile illud & ab omnibus decentatum responsum dederit: Vestrū fuit commitentes, cùm nullus esset Imperator, Imperii habendas mihi committere. Nunc vero cùm Imperium suscepimus, mei deinceps officii est, non vestri, reipublicæ curam gerere. Quam eius orationem admirati amplectique milites, ejus nutum ac voluntatem posthac fecuti sunt. Ille vero accitum ex Panonia fratrem consortem Imperii, quod utinam non fecisset, sibi adjunxit, nondum hereticapratitate corruptum. Et Asiam quidem atque Aegyptum ei regondam commisit: sibi vero Europæ partes reservavit. Cumque in Occidentem venisset, cunctas illas provincias iustitiaz præceptis instituit, a pietatis prædicatione exorsus. Nam cùm Auxentius Mediolanensis Episcopus, qui Ariana labi infectus, multis in conciliis eō nomine damnatus fuerat, per idem tempus abiisset ē vita, Imperator accessit Episcopis ita locutus est. Non satis utique, utpote Divinis litteris innutti, qualem oporteat esse eum cui honor sacerdotii defertur: quodq; non doctrina solum, sed etiam vita subditos informare debeat, sequi illis velut exemplar omnium virtutum propone-